

Всѣко дете отъ нашето село си има татко и мама — да му вържатъ на първи мартъ мартеница. Само Паско си нѣма никого, че е доведенъ тука отъ чуждо село волове да пасе, на трудъ да се учи.

Радватъ се сега децата изъ ливадата. Скачатъ, пѣятъ и размахватъ рѣце съ мартеничките по тѣхъ. Само Паско мълчаливо подсмърча и въ очите му нѣма ни свѣтлина, ни радостъ.

— Моята има пискюлче, тате ми я донесе отъ пазара! — вика едно.

— Паско нѣма мартеница, Паско нѣма мартеница! — крѣска друго, подскача около малкото воловарче и му тика подъ носа дѣсната си рѣска съ бѣло-червената връвчица.

Отбива Паско своите волове и ги повежда далече отъ другитѣ.

Той не се сърди на другарчетата си.

Тѣ не го мжчатъ отъ злоба, а отъ радостъ. Нали сж деца — искатъ да се похвалятъ, искатъ нѣкой да имъ завижда. А кой другъ ще имъ завижда, освенъ Паска? Нали всички други деца, и момите, и невѣститѣ си иматъ днесъ мартеници!

Присѣда Паско край пжтя и му е тѣжно на малката душица.

Облѣга се на старата върба и се заглежда къмъ сините планини.

Единъ день е днешниятъ — ще мине. Една мжка е днесъ неговата и тя ще мине.

По пжтя иде бай Ангелъ пощаджията. Презрамиръ кожената чанта, тикналъ кжсата тояжка подъ мишница, иде и си подсвирква весела пролѣтна пѣсенъ.